

תת"ע 2828/07/15 - מדינת ישראל נגד בשני יעקב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

22 יולי 2020

תת"ע א-15-07-2828 מדינת ישראל נ'י
בשני יעקב

לפני כבוד השופט ענת יהב
בעבירות: מדינת ישראל
עו"י בא כוחו ליהי אלדר
נגד

הנאשם: בשני יעקב
עו"י בא כוחו עו"ד מורדוץ תומר

מזהר דין

הנאשם הורשע לאחר שמייעת הוכחות בכתב אישום המחייב לו נהייה בשכורות ביום ה- 03/07/15, זאת מכוח חזקת הסירוב לבדיקה נשיפה, לפי דרישת שוטר, בנגד לסעיפים 62(ז), 64(ז'), 64(א) ו-39א לפיקודת התעבורה.

ביום 24.6.20 טענו הצדדים לעונש.

טיעוני המאשימה:

ב"כ המאשימה טענה, כי אין הנאשם זכאי ליהנות מ"הנחת הودאה", כיוון שכפר באחריותו ועל אף שהוא זכותו הרי שלא ניתן לזכות אותו בנקודה זו. מדובר בעבירה שנעבירה בשנת 2015, אשר הותלו ההליכים בעניינו מחוסר התיעצבותו של הנאשם לדיניהם.

עוד מדגישה את התנהוגות הנאשם, שבה הורשע כמו שמסרב לבדיקה בכך שנדרש לחת בבדיקה נשיפה מספר רב של פעמים אך ללא הצלחה ואף ניסה להימלט מן השוטרת, קודם לכך בעת בדיקת הנשיפון. הפניה לפסיקה תומכת בעבירות, שכן לאחר אדם מסרב לבדיקה, מתייחסים אליו בחומרה יתרה ומיחסים לו שכורות גבואה, כיוון שאין הנסיבות ידועה.

בנוספ', ב"כ המאשימה מפנה לעברו התעבורתי של הנאשם, לחובתו 16 הרשעות קודמות וטוונת לעונש של מאסר על תנאי, פסילה בפועל מעבר ל-24 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם:

מפנה ראש וראשונה לתאריך ביצוע העבירה, מישנת 2015, וטען כי על העונשה להיות אפקטיבית ואין היא יכולה להיות זאת, עקב חוסר סמכותה לביצוע העבירה, שכן עברו 5 שנים מביצועה.

עמוד 1

עוד מפנה ב"כ הנאשם לסרטן, אשר מעיד על התנהגותו של הנאשם, אבל בהדגש לעניין שכורתו וכובדה וטוען שנית להסיק ממנו על רמת השכורת שבה הוא נתון באותו רגע, ככלומר לא גבואה לטעמו.

בנוסף מדגיש ב"כ הנאשם את עברו התעבורי של הנאשם אשר איננו מכבד כלל ועיקר, אין בעברו עבירות חמורות וכל הרשותותי מסוג ברירת משפט.

על כל אלה מוסיף ב"כ הנאשם את נסיבות חייו של הנאשם, אשר הוריו חולים ועלויו לסייע להם, והעובדת כי הנאשם מצוי בהליך הוצאה לפועל בעניין חבות בסיכון העולה על חצי מיליון ל"ר.

בסוף דבריו מבקש ב"כ הנאשם כי בית המשפט יסתפק בענישה שלא תעלה על פסילה של שנה וכן ענישה הצופה פני עתיד.

ה הנאשם:

טען, כי עליו לכלכל את משפחתו ולסייע את הוריו, כיוון שהוא היחיד שנותא רשות נהייה. מתגורר במושב, קר שהנויות קשה וכן מלין על שהמאשימה לא איתרה אותו במשך תקופה כה ארוכה, כאשר מעולם לא שינה את כתובתו ובנקל היה ניתן לאתרו ולזמננו כדי. לסיום מבקש להתחשב במצבו בגיןת העונש.

דין והכרעה:

קביעת העונש ההולם :

תיקון 113 לחוק העונשין קובע את עקרון הילימה כעקרון בקביעת גזר הדין והעונש שיש להטיל על הנאשם.

לצורך בוחנת העונש ההולם, יש לקבוע מתחם ענישה אשר נוטל בחשבון את נסיבות ביצוע העבירה, הערך החברתי אשר נפגע, מידת הפגיעה בו ומידיות הענישה הנוהga (לפי סעיפים 40א', 40ב' - 40ג'(א) לחוק העונשין).

החזקתשמי שמסרב לבדוק נחשב כשיוך, היא חזקה חלווה בחוק. אין כל נפקא מינא לסייע שבעתין סירב הנאשם להיבדק. סירבת להיבדק דיןך כשיוך. כל שעל הרשות לעשות הוא להבהיר לנаг את MERCHANTABILITY סירבו, הא ותו לא. ובנוסח סעיף 64(ב)(2) "יסביר לו את המשמעות המשפטית של סירוב לחת דגימה, כאמור בסעיף 64ד".

אומרים כי התנהגותו של הנאשם במהלך האירוע הקשטה והכבדה על עובדות השוטרים, אשר לטעמי נהגו ללא דופי ובסבלנות אין קץ.

הערך החברתי אשר נפגע :

עמוד 2

המדובר בעבירות שיש בהן חומרה גדולה, משמעותית וממשית, אשר מבטאות זול בחוק והעמדה וסכנה של שמלות גופם של המשתמשים בדרך לרוכש.

לענין עבירות הנהיגה בעת שהנהג שיכור, ידוע כי נהיגה בשכורות היא עבירה אשר מסוכנות רבה טמונה בה, וכי האלכוהול, משפייע לרעה על כושר הנהיגה, קבלת החלטות ומהירות התגובה, שכן הוא מעוות את תחושת המזיאות של הנהיג.

ת"פ (י-מ) 630/07 מדינת ישראל נ' עידן: דבריו של הש' טננבוים:

"**השאלה שלפנינו** היא מהו גזר הדין היאות למי שמסרב להיבדק. **.cidou**, עונש המינימום על נהיגה בשכורות הוא שנתיים פסילת רישון. אולם זהו עונש המינימום וניתן גם להטיל עונש גבוה יותר. בדרך כלל מוטל גם עונש גבוה יותר במקרה של שכורות כבده, אולם מה יהיה העונש במקרה של סירוב להיבדק?"

והתשובה היא כי במקרה זהה מן הראי להטיל עונש חמוץ יותר מאשר סיבות מצטברות ומשלימות. ראשית, אם לא נחליט כן, הרי כל מי שנוהג בשכורות כבده יעדיף לסרב להיבדק. לא יתכןשמי שלא שיתף פעולה עם הרשות וنمגע מבדיקה, ירוויח ממעשיו ויצא חוטא נשכר. שנית, יש לפעול לכך שהציבור ישתף פעולה ככל הנימנע עם הבדיקה ולא ינסה להתחמק בתירוצים אלו ואחרים."

ת.פ. 308/05 מדינת ישראל נגד גבאהה: שם נאמר, כי נהיגה בעת שכורות הנה "הפקרות גמורה המסכנת את הבריאות" וכי נהיגה בשכורות "הנה מן הרעות החולות שבכבייש, שסכנותן בצדן, ועלולות לגרום לאסון, בחינת "מכונית מוות נעה". ההחמרה היא גישת החוק וסתיה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד" (ע"פ 3638/12 **וקניין נגד מדינת ישראל**).

mbit המשפט העליון יצא ההלכה להחמיר עם הנוהגים בשכורות בשל הסיכון הרב הנובע מעבירה זו, כך למשל רע"פ 25/04 - **אליעזר סוסה נ' מדינת ישראל**, תק-על 2004(1), 719 , 720 קבע כב' השופט י' טירקל:

"נהיגה תחת השפעת אלכוהול מסכנת את חי' הציבור ומעידה על התנהוגות רשלנית וקלת דעת. בית משפט זה חוזר וקבע, כי "בתי המשפט מצוים להרים תרומות למלחמה בקטל בדרכים ובתופעת הנהיגה בשכורות הולכת ומתפשטת בקרבונו, ולעשות כל שניית כדי להרתיע בעונשים חמוריים, נהגים המסכנים חי' אדם בכבישי הארץ . "

וכן קבע כב' השופט י' טירקל בע"פ 5002/94 - **ירמייהו בן איסיק נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט(4), 151 , 165-166:

"**תופעת השכורות הולכת ומתרחבת לאחורונה ולנכוח עומס התנועה בכבישים - על רקע המספר הגדל והולך של כלי הרכב - שומה על בתי המשפט לתרום את חלקם במאבק הלاؤמי נגד הקטל בדרכים, על**

ידי הטלת עונשים ממשמעותיים על אלה המרહיבים עווד להסיע כלי רכב ברשות הרבים כאשר שיכרות מכרסמת ביכולתם לשלוט בהם".

מתחם העונש ההורם:

החוק א' אף הוא נוקט בגישה מחמירה כלפי הנוגאים בשכירות וקבע בסעיף 39 א' לפקודת התעבורה [נוסח מעודכן], התשכ"א - 1961, עונש פסילה מינימאל של שנתיים ימים. מעונש זה ניתן לחרגג בנסיבות מיוחדות בלבד.

מדיניות הענישה:

עפט (חי') 28115-01-13 **עדנאן חבשה נ' מדינת ישראל**, דחה ביהם"ש המחויז את ערעורו של הנאשם שהורשע בנהיגה בשכירות (הרשעה ראשונה מסווגה) ובנהיגה בזמן פסילה (הרשעה שנייה מסווגה). על אף העובדה של הנאשם בעל עבר שאינו מכבד, בן 55 ואב ל-8 ילדים, הותיר ביהם"ש על כנו עונש מאסר בפועל של 10 חודשים. בית המשפט המחויז קבע כהנחיה כי בנהיגה בשכירות יש לפסוק את עונש המינימום הקבוע בחוק של שנתיים ימים. רק במקרים קיצוניים בלבד, ומינימוקים חריגים יכול ביהם"ש להפחית מפסילת החובה.

פסקה שהגישה המאשימה:

במסגרת רע"פ 6439/06 **קריטי נגד מדינת ישראל, [פורסם בנבו] תק-על (2006)** 807: "נהיגה במצב של שכירות מסכנת את חיים של הנוהגים בכביש והוא מהוות גורם מרכזי למספרן הרב של תאונות הדרכים. על כן, יש לנקט במדיניות עונישה מرتעית ולהעניש בחומרה נוהגים הנתפסים כאשר הם נוהגים בשכירות".

רע"פ 5613/09 **אסרפ נ' מדינת ישראל** | עפ"ת 38509/10/19 **מדינת ישראל נ' ברדאן**: בשני המקרים צוין כי נדרשות נסיבות יצאת דופן וחריגות, כדי לסתות מעונישה מינימאלית. זאת ועוד צוין כי עצם ההחמרה ברכיב עונש אחד, אין בכך כדי לאפשר או להוות נימוק מיוחד לצורך הפחיתה מן הפסילה.

TCP (י-מ) 630/07 **מדינת ישראל נ' ברינזר עידן**: הנאשם הורשע בעבירה של נהיגה בשכירות ממשום שסירב לבדוק בדיקת שכירות. במסגרת גזר הדין דין ביהם"ש בשאלת מהו העונש שראוי להטיל על מי שמסרב לעבור בדיקת שכירות. ראשית, אם לא יוכל כן, כל מי שנוהג בשכירות כבده יעדיף לסרב לבדוק. לא יתכן שמי שלא שיתף פעולה עם הרשות ומנע מבדיקה ירוויח ממעשייו ויצא חוטא נשכਰ. שנית, יש לפעול לכך שהציבור ישתף פעולה ככל הניתן עם הבדיקה ולא ינסה להתחמק בתירוצים אלו ואחרים. על כן, יש לגוזר על הנאשם פסילה בפועל של שלוש שנים וקנס.

כמו כן לאחר סקירה נרחבת של הפסקה לקולא ולחותרא אני מוצאת כי מתחם העונש ההורם בעבירות שכירות, נع בין פסילת המינימום, בת שנתיים, כאמור בסעיף 39 לפקודת התעבורה, לצד עונישה נלוית, כגון מאסר מוגנה, פסילה על תנאי וקנס, ועד לפסילה ארוכה יותר, לצד רכיב של מאסר, ولو בעבודות שירות ועונישה נלוית.

נסיבות המצדיקות סטייה מהמתחם

בהתאם לסעיף 40 ד' לחוק העונשין, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההורם כאשר קיימים שיקולים שיקומיים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע וכך גם אם יש סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם בעתיד (ראה: ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 13.06.25).

סעיף 40 ד' לחוק העונשין קובע, כי:

"(א) קבע בית המשפט את מתחם העונש ההורם בהתאם לעירון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש ששתתקם, רשיי הוא לחרוג ממתחם העונש ההורם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במחבן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969".

בפסק דין ע"פ (מחוזי יר') 40355/07 - מדינת ישראל נ' ולר אברהם, תק-מח 2007(3), 12093, קבע כב' השופט עזרא קמא כללים מנחים לאוון נסיבות מיוחדות בהן רשאי בית המשפט להתחשב בבואה לקבוע את עונש הפסילה:

"נראה לי כי ניתן להביא נתונים אלה בחשבון **השיקולים להפחחת תקופת הפסילה** ואיזונה ברכיבי עונש אחרים: עבר תעבורתי נקי, רמה נמוכה של אחוז האלכוהול בدم או באוויר נשוף, מעלה הרמה שנקבעה בדיון, ונסיבות אישיות מיוחדות. זאת, לעומת שיקולים לחומרה, שהם בין היתר, חומרת העבירה של נהיגה בשכרות, תוצאותיה, הצורך בתרומות בתי המשפט למלחמה בתופעת הנהיגה בשכרות, הહולכת ופושטת בקרב נהגים-רכב, הרשעות קודמות ושיקולי הרתעה, מניעה וגמול. כל אלה אין בהם אלא נתונים - מנחים ואין בהם מצוי של כל הנתונים והאפשרויות. " (שם עמ' 12097).

משנה לחומרה עומדת לנאים כאשר נמלט מהשוטרים ברגע בדיקת הנשיפה, זהה התחבא בחניון קרקע שמא לא ימצאו אותו.

האפשרות לשקל חריגה לפחות ממתחם העונשה שנקבע, נעוצה בקיום של שיקולי שיקום חריגים, המצביעים על פוטנציאלי שיקומי יוצא דופן, שיש באו חריגה ממתחם כדי להכשילו.

בעניינו, הנאשם לא נשלח לתסוקיר. הנאשם, יליד 1986, לחובתו 16 הרשעות קודמות, כולל מסוג ברירה משפט. הנאשם נשוי ואב ל-3 ילדים, כאשר אשתו לקרה לדיה והם מתגוררים במושב. הוריו תחת חסותם של הנאשם ואחיו. לדבריו, נזקקים לטיפולים רבים בשל מצבם הרפואי והוא זה האמון על כן, בשל העובדה כי מחזיק בידו רשות נהיגה.

בנוסף וכשיקול משמעותי, מצאתי לחת כובד משקל לטענת ההגנה בונגע לסמיכות הטלת העונש בזמן ביצוע העבירה, זאת כאשר העבירה בוצעה בשנת 2015 והעונש, שיטול עליו היום, בחולוף 5 שנים, עליו ליצור גמול והרתעה. כਮובן טעינה זו יפה שתישמע, כאשר אותו מחדר אינו רובץ לפתחו של הנאשם ולא מצאתי שהו נסיבות לאתרו ולא שמעתי ولو נימוק אחד לעובדה שה הנאשם אותר לאחר למעלה מ- 3 שנים.

עמוד 5

בנוסף מצו ה הנאשם בהליך פשיטת רגל וחדלות פירעון אשר סכום כסף רב עומד לחובתו .
נסיבות אלה יבואו בשיקולים לקובא בקביעת העונש.

העונש הראי בתוך המתחם :

לסיכומו של דבר, לאחר ששמעתי את הצדדים וטייעוניהם, והזנתי לסניגור שעשה כל שביתן היה לעשות בנסיבות העניין, ולאחר ש שקלתי את האינטרס הציבורי במניעת נהיוגם של נהגים שכורדים, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

.1. תשלום קנס בסך 1,000 ₪ . הכנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 23/8/20.

.2. פסילה מלקלב /או מלאחזיק ראשוני נהוגה לתקופה של 12 חודשים.

מן הפסילה תנוכה תקופה של 30 ימים הפסילה המנהלית אותם ריצה הנאשם.

הפסילה תרוצה החלה ולא יותר מיום 20/11/1 כאשר על הנאשם להפקיד את רישינו עד למועד זה.

mobher לנאים כי ללא הפקד רישיונו יהיה פסול אך הפסילה לא תמנה.

.3. פסילה מלקלב או מלאחזיק ראשוני נהוגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3

שנתיים.

.4. מאסר של 4 חודשים וזאת על תנאי לתקופה של 3 שנים מהיום שה הנאשם לא עבר עבירות

של נהוגה בשכרות/סירוב למסור דגימה וכן נהוגה בזמן פסילה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' אב תש"פ, 22 ביולי 2020, במעמד הנוכחים.